

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Christi statua quæ Paneadi habebatur, quam cum diruisset,
destruxisserque Iulianus, suam ibidem erexit, & quomodo ea icta fulmine
collapsa sit, & de fonte Emaus, in quo pedes suos lauit Christus, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

SOZOMENI HISTOR.

doloris morsus sedasset: tenuissimo linteo absterfisse sudores, aqua frigidissima corpus perfudisse, quæ & ardores restinxit, & erumnas subleuauit. Videtur quidè certè mihi hoc nõ solius esse hominis, quantumuis generosi, vt corporis afflictatione adeo contemnat, nisi qui forte robore & vi diuina adiutus fuerit. Itaque Babylas martyr ob eam causam, quam supra demonstrauius, & in Daphne conditus est, & inde rursus translatus. Qua re confecta, haud ita diu post, ignis ex improviso in delubrum Apollinis Daphnæi irruens, totum tectum, & ipsam statuam flamma penitus absumpsit: atq; parietes solum, quibus delubrum erat circumdatum, columnas præterea, qui tum vestibulum, tum posteriorem partem aedificij suffulciebant, nudatas reliquit. Atque vt Christiani putabant ignem illum cælitus in dæmonem delapsum esse: sic Gentiles rumorè dissiparunt, illud facinus à Christianis dedita opera perpetratum. Quæ opinio cum superior esset, sacerdos Apollinis adducitur in iudicium, vti quis incendij author fuisset, indicaret. Atque licet multis verberibus cæsus, grauiusque cruciatus, neminem tamen omnino indicauit. Qua re potissimum inducti Christiani, constanter affirmarunt, ignem nõ ab hominibus per insidias iniectum, sed diuina ultione è cælo dimissum, in delubrum irruisse. Atque ista hoc modo accidisse accepimus. His rebus in Daphne propter Babylam martyrem à Deo confectis, imperator credo, cum certior factus esset ecclesias quasdam in honorem martyrum esse prope Apollinis Didymæi fanum, quod est pro Mileto situm, ædificatas, scripsit ad Præsidentem Carie, vt si tecta iam & mensam sacram haberent, eas incenderet: sin earum ædificia ex dimidia parte duntaxat perfecta essent, fundamentis disturbatis solo æquaret.

De Christi Statua quæ Paneadi habebatur, quam cum diruisset, destruxissetque Iulianus, suam ibidem erexit, & quomodo ea ista fulmine collapsa sit, & de fonte Emaus, in quo pedes suos lauit Christus, & Perside arbore, quæ Christum in Ægypto adorauit, & miraculis per eam aditis. CAP. XX.

Illud

Illud porro dicitur à me, quod etiam regnante Iuliano accidit: quod quidem ut Christi potentiam planè indicat, ita irâ diuinam aduersus imperatorem accensam, euidenter ostendit. Cum certior factus esset Cæsareæ Philippi (est ea quidem vrbs Phœnicię, quam Paneadem vocât) præclaram esse Christi statuam, quæ mulier quæ sanguinis profluuio laborabat, cum esset morbo liberata, ibi collocauerat, eâ deturbauit, suamq; in eius loco posuit. Quo facto, ignis violentus de cœlo delapsus, statuâ illâ circiter pectus perfecit, caputq; vna cū collo in terrâ deiicit, atque in facië humi ea in parte defixit, quæ fuerat à pectore diuisa. Ex quo quidē tēpore ad hodiernū diē atra tanq̄ fulminis ictu ambusta manet. Id tēporis igitur Gētiles statuam Christi tanta cum violentia trahebant, ut eam confringerent. At Christiani postea eius fragmenta cum collegissent, in ecclesia posuerunt, vbi etiam adhuc custoditur. Ex basi, supra quam hæc statua locata erat, herba quædam, uti narrat Eusebius, quæ morbis cuiusque generis mederi solet, enascebatur: quæ quidem cuius generis esset, nemo nostrorum medicorum, qui vel scientia valebant medendi, vel experientia, omnino nouit. Neque certe mihi mirum videtur, à deo, cum ad carnem humanam sumēdam ipse venisset, beneficia adeo noua & peregrina hominibus delata esse. Nam cum alia q̄ plurima miracula in quibusdā ciuitatibus & pagis edita sunt, quæ solis indigenis fuerint per traditionem à tēporibus Christi & apostolorum ductam cognita, tum istud etiam reuera, quod modo hoc in loco commemorabo. Est vrbs Palæstinæ, quæ iam Nicopolis dicitur: cuius quidem, ut pagi (sic enim istum fuit) diuinus euangeliorum liber facit mentionē, eaq̄ Emaus appellat. At Romani, capta Hierosolyma, & parata contra Iudæos victoria, eâ Nicopolim nuncupabāt nomine ex euentu belli imposito. Ante hanc urbem propter triuium, in quo Christus post resurrectionem à mortuis cum Cleopha incedens, simulabat se ad alterum pagum properē contendere, est fons quidam salutaris, in quo nō hoīes modò, qui ægrotant, loti curantur, verum etiam alia animalia, quæ varijs morbis laborant. Nam ferunt Christum vnâ cum discipulis quodam tempore è via ad fon-

ad fon-

SOZOMENI HISTOR.

ad fontem illum diuertisse, inque eo lauisse pedes, & aqua ex eo tempore vim morbis medendi habuisse. Memorant præterea arborē esse, quæ persis dicitur, Hermopoli, quod est oppidum Thebaidis, cuius fructus, aut folium, aut particula aliqua corticis ægrotis admota, morbos à compluribus depulerit. Nam traditum est Ioseph, cum propter Herodem assumptis secum Christo & Maria sancta Deipara, fugisset, venisse Hermopolim. Atque simul ut portæ appropinquauit, istam arborem, licet planè maximam, aduentu Christi turbatam esse, atque ad solum vsque se inflexisse, & Christum adorasse. Atque hæc quidē de hac arbore, sicut à multis audiui, à me commemorata sunt. Quæ quidem, si quid ego iudico, vel significabat Christum iam in vrbe adesse, vel vt verisimile est, non modò arborem, quam incolæ propter magnitudinem & pulchritudinem lege Gentilitia venerabantur, demone iam, qui ibi colebatur, ob Christum talium rerum euersorem, qui eo in loco comparebat, perhorrescente, sua sponte commotam esse, verum etiam omnes Aegyptiorum statuas, aduentante tū Christo, iuxta prophetiam Esaia concussas. Itaque demone inde abacto, arbor, quò rei gestæ testimonio esset, remansit ibi, fidelesq; morbis liberauit. Atque vt Aegyptij & Palæstini istarum rerum, sic alij singuli aliarum, quæ apud ipsos gestæ sunt, testes locupletes existunt.

Quòd Christianis infensus Iulianus, Iudæis templum Hierosolymis restaurandi facultatem dedit, quorum plures summa ope rem aggressos, flamma erumpens absumpsit, & de crucis figuris quæ in eorum vestibus qui operi insistebant, apparuerunt. CAP. XXI.

ET si verò imperator odio habuit Christianos, & infenso animo in eos atq; inimico fuit, tamē aduersus Iudæos eorūq; patriarchas & duces beneuolus se & mansuerum declarauit: scripsitque ad populum vt pro se suoque regno preces funderent. Verum hoc ab eo factum est, quantū ego cōiectura assequi possum, non quod eorū approbaret religionem, quam norat velut matrem fuisse reli-